

En ollut koskaan miettinyt rakkautta. En kaivannut sitä; olin kova, kylmä. Päästin vain harvat lähelleni, enkä heitäkään kovin. Olin yksinäinen susi. En koskaan tulisi tarvitsemaan muita, tai no, niin ainakin luulin. Näin sinut ensi kertaa bussipysäkillä. Katsottuani sinua hetken totesin, ettet ollut pahan näköinen, et ollenkaan. Tumma hieman laineikas tukka ja iloisesti tuikkivat moniväriset silmät. Hymyilit minulle, hymyilin takaisin vaikken tiennyt miksi. Tuntui kuin voisit katsoa sieluuni; nähdä kaikki salaisuuteni. Parin aamun jälkeen aloit jutella. Puhuimme koulusta, tulevaisuudesta, kaikesta. Sait minut avautumaan joka kerta enemmän. Joka kerta sisäinen jääni suli enemmän, minusta tuli elinvoimainen. Olit ensimmäinen joka ymmärsi, ja joka halusi ymmärtää. Sitten koitti se hetki, kun uskalsin myöntää tunteeni itselleni. Olin ihastunut, ellen jopa rakastunut. Huumaannuin äänestäsi, katseesi sai polveni vapisemaan. Jos yhden asian olisin voinut tehdä, se olisi ollut sinun suutelemisesi. Tämä oli jotain ennenkuulumatonta minulle. Sain syyn muuttaa itseäni parempaan. En ollut enää se kova, kylmä tyttö joka vetäytyi kuoreensa. Nyt olin nauravainen, iloinen ja onnellinen. Suutelimme bussipysäkillä. Ensitapaamisestamme oli pari kuukautta. Se tuntuu lyhyeltä ajalta, mutta minulle se oli ollut kuin silmänisku. Kun suutelimme, pidit toista kättäsi leukani alla ja toista lanteillani. Minä pidin käsiäni kaulassasi. En olisi halunnut irrottaa koskaan. Suudelman jälkeen halusimme tiukasti. -En koskaan jätä sinua, kuiskasit. Onnen kyyneleet virtasivat ensimmäistä kertaa kasvoilleni. I found a reason for me, to change who I used to be...